

Uit het dierenleven. Het zal u waarschijnlijk niet onaangenaam wezen bijgaand staaltje uit de dierenwereld voor *D. L. N.* te ontvangen, het is beslist waar en juist zoo gebeurd als ik 't beschrijf.

Zondagmiddag 3 Sept. was m'n vrouw met de jongens gaan wandelen, ik was wegens een lichte ongesteldheid thuis gebleven en om nu eens rustig van 't mooie weer te genieten, had ik mijn luien stoel voor de opengeschoven tuindeuren geplaatst en was daar gaan zitten. Ons »stadstuintje« is ± 20 meter diep bij circa 7 meter breedte, links en achter begrensd door een schutting van ruim 2 meter hoogte, voor en rechts diverse gebouwen. Achter den tuin een gang en dan de achtergevel van 't Gymnasium. De gang is aan beide einden blind en wordt nooit gebruikt. Aan den rechterkant heb ik een kippenhok en daarboven een steiger van $2\frac{1}{2}$ meter hoogte, waarop bijenkasten staan. In 't midden van den tuin is een grasperk met een pereboom, achter en langs den kant heestergewas. In het pad achter in den tuin was een klein kinderstoeltje blijven staan. Dit een en ander om het volgende drama beter te kunnen begrijpen. Onder onze tuingenooten behoort ook een tamme gekortwielde ekster, die op dat oogenblik, en trouwens wel vaker er z'n grootste genoegen in vond om op den steiger de bijen te plagen. Hij gaat dan naast het vlieggat zitten, kijkt met de grootste aandacht toe, hapt soms naar een bij, en als ze hem bedreigen loopt hij snel om de kast heen en zit aan den anderen kant rustig toe te kijken. Wordt het den bijen echter ernst, dan vlucht hij onder geweldig geschreeuw en misbaar den steiger af om na een paar minuten opnieuw te beginnen. Ik had een paar minuten toegekeken toen uit den pereboom een roodstaartje dicht bij de ekster op den steiger ging zitten. »Jan« er op af, maar mis, het roodstaartje zat al een paar meter links, weer een aanval, weer mis. Het roodstaartje scheen het er op aan te leggen de ekster te plagen, vloog nu eens links dan rechts, bleef dan boven de ekster zweven of vluchtte op den pereboom, om even later weer toe te schieten. Daar mij dit spelletje interesseerde haalde ik een tooneelkijker, om het op m'n gemak te beschouwen. Toen ik terug kwam was het spel nog in vollen gang. Plotseling gaven onze kippen waarschuwingstonen. »Jan« rekte z'n hals uit, keek naar beneden, draaide z'n kop naar alle kanten en plofte boven van den steiger af, om stelling te nemen boven op het kinderstoeltje. Ik keek ook, maar zag niets. »Jan« ging voorzichtig van 't stoeltje af, ging naar een paar heesters, waar hij al loerende en steeds gereed om te vluchten, om heen draaide, om plotseling hals over kop z'n toevlucht op het stoeltje te zoeken. Eindelijk kreeg ik de rustverstoorder in 't oog, 't was een flinke rat, die tusschen de heesters aan 't rondscharrelen was. Juist kwam de ekster weer langzaam aanhuppelen, loerde op een gunstig oogenblik, pikte snel de rat in het staartpuntje en vluchtte op haar verhevenheid. Meer dan een kwartier lang heb ik dit zeldzame en koddige duel aangezien, de rat was in 't laatst zóó woest, dat ze de ekster tot tegen den stoel op navloog en met de voorpootjes in de lucht greep om »Jan« nog te pakken. Was de aanval mistukt, dan ging de rat weer aan 't voedsel zoeken en keek de ekster met uitgerekten hals toe. Soms kwam de vogel nauwelijks van den stoel af of de rat kwam reeds toeschieten om z'n belager te tuchtigen. Aangezien de ekster slecht vliegen kon, begon ik dit spel wat gevaarlijk te vinden en om er een eind aan te maken, haalde ik m'n kleine F. N. buks waarmee ik de rat, op 't oogenblik, dat ze uit het grasperk het pad overstak, een flobertkogeltje door het lichaam schoot, waardoor ze op de plaats zelf bleef liggen. Toen de ekster van den schrik bekomen was, nam ze trotsch bezit van den jachtbuit en trok en zoulde haar dooden vijand aan den staart den heelen tuin door. Hoeveel malen de aanval van de ekster gelukte weet ik niet, daar het meest onder het struikgewas afspeelde, maar alleen de manier waarop »Jan« van z'n stoeltje afging en stap voor stap, al sluipende en z'n hals uittrekkende op de rat toesloep, was zoo aardig, dat dat op zich zelf het kijken al waard was, en die paar maal dat ik zag dat ze de rat in den staart pikte, was eenig om te zien. 't Speet mij dat ik het natuurlijke einde niet kon afwachten, maar ik durfde er onze ekster niet aan wagen, te meer daar ik hier herhaaldelijk staaltjes van den moed en woestheid van ratten heb aanschouwd. Ik schoot eens een rat, die in den buik getroffen werd, deze vluchtte op zolder van een oude schuur, ik ging de trap op en kwam juist bijtijds om te zien, dat ze door 2 collega's aangevallen werd, die haar de ingewanden ter lengte van 30 c.M. reeds uit den buik getrokken hadden. Onnoodig te zeggen, dat ik hier gauw een eind aan maakte. H.

De Moerasvaren. Deze varen wordt niet dikwijls aangetroffen met sporendragende veeren. We hebben wel hectaren moerasland afgezocht, waar die varen de hoofdfiguur was, zonder één vruchtbare veer te ontdekken. Dezen zomer echter konden we ze vinden zooveel we maar wilden in het botanisch reservaat in het Naardermeer, en wel vlak langs den oever van den Boomendijk. De plant schijnt daar op het allerbest te groeien en maakte veeren van wel $1\frac{1}{4}$ meter lang, wat een heel stuk boven de maat is. T.